

Sygn. akt: I C 699/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

po rozpoznaniu 9 czerwca 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództw K. J.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. oraz (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwoty:

a. 9282,66 (dziewięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt sześć groszy) złote wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 24 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

b. 400 (czterysta) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 21 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwoty:

a. 23188,50 (dwadzieścia trzy tysiące sto osiemdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 25 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;

b. 400 (czterysta) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 21 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 4867 (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

4. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 5297 (pięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

5. zwraca tytułem zwrotu niewykorzystanych zaliczki wpłaconych przez strony ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz:

a. powoda K. J. kwotę 300 (trzysta) złotych;

b. pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 117,07 (sto siedemnaście złotych siedem groszy) złote.

Sygn. akt I C 699/20

UZASADNIENIE

Pozwem z 21 kwietnia 2020 roku powód K. J. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. (dalej również jako (...)) kwoty 9793,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 400 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą na skutek kolizji z 19 października 2019 roku, w tym kwotę 9793,67 złotych dochodzi tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzeń pojazdu, zaś kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. Jednocześnie strona powodowa wskazała, iż szkoda została najpóźniej zgłoszona 21 listopada 2019 roku, zaś pozwana wypłaciła 1839,77 zł z tytułu odszkodowania.

(pozew k. 5-18)

W odpowiedzi na pozew C. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu, strona pozwana zakwestionowała zasadność powództwa w zakresie zwrotu kosztów kalkulacji oraz zaniżenie odszkodowania, wskazując iż pojazd nie był serwisowany w (...) i nie był objęty gwarancją, a zatem nie było potrzeby stosowanie części typu O, a także nieskorzystanie przez powoda z warsztatów partnerskich C..

(odpowiedź na pozew k. 64-65)

Pozwem z 21 kwietnia 2020 roku powód K. J. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (dalej również jako (...)) kwoty 19700 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 25 lutego 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 400 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą na skutek kolizji z 25 stycznia 2020 roku, w tym kwotę 19700 złotych dochodzi tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzeń pojazdu, zaś kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. Jednocześnie strona powodowa wskazała, iż szkoda została zgłoszona 25 stycznia 2020 roku, zaś pozwana wypłaciła 10992,15 zł z tytułu odszkodowania.

(pozew k. 5-18 akt sprawy I C 719/20)

W odpowiedzi na pozew (...) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu, strona pozwana zakwestionowała zasadność powództwa w zakresie zwrotu kosztów kalkulacji oraz zarzuciła brak skorzystania z warsztatów partnerskich (...) powodujący brak minimalizacji wysokości szkody.

(odpowiedź na pozew k. 66-68 akt sprawy I C 719/20)

Postanowieniem z 14 września 2020 roku Sąd połączył sprawę prowadzoną pod sygnaturą I C 719/20 do wspólnego rozpoznania ze sprawą I C 699/20.

(postanowienie k. 96 akt sprawy I C 719/20)

Pismem z 26 kwietnia 2020 roku powód rozszerzył powództwo przeciwko (...) o żądanie zasądzenia kwoty 3488,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 25 lutego 2020 roku do dnia zapłaty.

(pismo k. 215-216)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

19 października 2019 roku powstała szkoda w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do K. J., sprawca szkody poruszał się pojazdem dla którego zawarto umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.. Poszkodowany zgłosił szkodę C. najpóźniej 21 listopada 2019 roku.

Na przedsądowym etapie postępowania K. C. przyznała odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu w wysokości 1839,77zł.

(bezsporne, a nadto decyzja k. 24-26)

K. J. nabył pojazd w stanie bezwypadkowym, samochód nie nosił żadnych śladów wcześniejszych uszkodzeń – z wyjątkiem typowych uszkodzeń krawężnikowych felg aluminiowych przednich. Samochód miał kolizję w marcu 2019 roku, podczas której do kolizji doszło do uszkodzenia tylnego zderzaka, tylnej klapy oraz przetarcia lewej części pojazdu. Samochód został naprawiony po około 2 miesiącach po szkodzie przy użyciu części oryginalnych opatrzonych logo producenta. W pojeździe nie było żadnych części nieoryginalnych, z tym że pojazd miał zamontowaną okładzinę zderzaka przedniego inną niż montowana fabrycznie.

(przesłuchanie powoda k. 84 znacznik czasowy 00:09:08-00:19:06 i przesłuchanie powoda k. 93 znacznik czasowy 00:08:37-00:22:12 akt I C 719/20, opinia biegłego k. 102-170)

K. J. nie ma możliwości odliczenia podatku od towarów i usług od uzyskanego odszkodowania.

(bezsporne, a nadto przesłuchanie powoda k. 93 znacznik czasowy 00:08:37-00:22:12 akt I C 719/20)

C. po dokonaniu oględzin nie stwierdziła w pojeździe żadnych uszkodzeń niezwiązanych ze szkodą z 19 października 2019 roku.

(bezsporne)

T. Ś. na zlecenie powoda sporządził kosztorys naprawy pojazdu w systemie audatex wyceniając koszt naprawy po szkodzie z 19 października 2019 roku na kwotę 18951,94 zł. Koszt tej kalkulacji wynosił 400 zł, które poniósł powód.

(kalkulacja k. 37-44, faktura k. 45)

6 kwietnia 2020 roku pełnomocnik powoda wezwał C. do zapłaty 17512,17 zł tytułem dopłaty do odszkodowania, w tym kwoty 400 zł tytułem kosztów sporządzenia kosztorysu.

(wezwanie k. 28, wiadomość e-mail k. 43, potwierdzenie otrzymania wezwania k. 44)

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z 19 października 2019 roku z uwzględnieniem najniższej stawki za roboczo-godzinę prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 110 zł netto oraz przy użyciu części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 11122,43 zł.

(opinia biegłego k. 102-170, uzupełniająca opinia biegłego k. 204-206)

25 stycznia 2020 roku powstała szkoda w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do K. J., sprawca szkody poruszał się pojazdem dla którego zawarto umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. Poszkodowany zgłosił szkodę (...) 25 stycznia 2020 roku. Na przedsądowym etapie postępowania K. J. (...) przyznała odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu w wysokości 10992,15 zł..

(bezsporne, a nadto podsumowanie zgłoszenia szkody k. 24-25 akt I C 719/20, decyzja k. 26-29 akt I C 719/20, decyzja k. 73 akt I C 719/20)

Pomiędzy szkodami z 19 października 2019 roku i 25 stycznia 2020 roku M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie został naprawiony.

(oświadczenie pełnomocnika powoda znacznik czasowy 00:00:42-00:05:42 k. 83)

T. Ś. na zlecenie powoda sporządził kosztorys naprawy pojazdu w systemie audatex wyceniając koszt naprawy po szkodzie z 25 stycznia 2020 roku na kwotę 38574,18 zł. Koszt tej kalkulacji wynosił 400 zł, które poniósł powód.

(kalkulacja k. 40-46 akt I C 719/20, faktura k. 47 akt I C 719/20)

6 kwietnia 2020 roku pełnomocnik powoda wezwał (...) do zapłaty 43901,76 zł tytułem dopłaty do odszkodowania, w tym kwoty 400 zł tytułem kosztów sporządzenia kosztorysu.

(wezwanie k. 30 akt I C 719/20, wiadomość e-mail k. 31 akt I C 719/20, potwierdzenie otrzymania wezwania k. 32 akt I C 719/20)

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z 25 stycznia 2020 roku z uwzględnieniem najniższej stawki za roboczegodzinę prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 110 zł netto oraz przy użyciu części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 34180,65 zł i został ustalony w oparciu o różnicę sumarycznego kosztów naprawy uszkodzeń w pojeździe po obu szkodach z kosztem naprawy uszkodzeń po szkodzie z 19 października 2019 roku.

(opinia biegłego k. 102-170, uzupełniająca opinia biegłego k. 204-206)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy i przesłuchaniach powoda. Sąd uznał opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej za wiarygodną i profesjonalną, zaś zawarte w niej wnioski przyjmując za swoje w całości. Jednocześnie po uzupełnieniu opinii żadna ze stron nie kwestionowała ustaleń biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Oba powództwa jako zasadne podlegały uwzględnieniu w całości.

W analizowanej sprawie poza osią sporu pozostawał fakt, że 19 października 2019 roku oraz 25 stycznia 2020 roku doszło do kolizji drogowych, w wyniku których został uszkodzony pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy zdarzenia z 19 października 2019 roku był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w C., zaś pojazd sprawcy szkody z 25 stycznia 2020 roku w (...). Pozwani nie kwestionowali zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Podstawą odpowiedzialności pozwanych są przepisy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 436 k.c.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17).

Rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dla dochodzenia odszkodowania z tytułu uszkodzonego samochodu, obliczonego na podstawie ustalonych kosztów naprawy. Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony w wypadku pojazd czy też nie, a także za jaką kwotę to uczynił, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej - kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest przy tym uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenia odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków).

Skoro powstanie szkody (uszczerbku majątkowego) należy łączyć już z chwilą uszkodzenia pojazdu, gdyż to właśnie w tym momencie powstaje uszczerbek w majątku ubezpieczonego, to bez znaczenia pozostają późniejsze zdarzenia, m.in. w postaci naprawy, czy też sprzedaży samochodu. W świetle art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. za koszty restytucji samochodu do stanu sprzed wypadku należy uznać - nieprzekraczające wartości samochodu - wydatki, jakie właściciel auta miał ponieść w celu przywrócenia jego stanu sprzed wypadku. Na ich podstawie należy określić

należne od ubezpieczyciela sprawcy szkody odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom profesjonalnej naprawy pojazdu, niezależnie od tego, czy działania właściciela auta podjęte z zamiarem osiągnięcia tego rezultatu były udane, czy nie. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

Naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki – szczególnie w obliczu nieustalenia w toku postępowania dowodowego, by przed zdarzeniem pojazd posiadał takie części. Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadzi do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi jednakże do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadek, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych. Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałoby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel. W niniejszej sprawie pozwani nie wykazali by naprawa pojazdu częściami oryginalnymi opatrzonymi logo producenta pojazdu nie doprowadziłaby do wzrostu wartości pojazdu.

W zakresie zarzutów dotyczących nieskorzystania przez powoda z zniżek i rabatów udzielanych przez warsztaty współpracujące z pozwanymi to należy podkreślić, iż w orzecznictwie jednolicie przyjmowane jest, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01). Należy przy tym podkreślić, iż nawet przy przyjęciu odmiennej interpretacji żadna z pozwanych w nie wykazała, iż skorzystanie z propozycji partnerów pozwanej pozwoliłoby na zmniejszenie wysokości kosztów naprawy pojazdu po szkodzie o sporną lub wyższą kwotę – również nie sprostując ciężarowi dowodu w tym zakresie.

W ocenie Sądu, opartej na wnioskach biegłego, uzasadnione koszty naprawy samochodu po zdarzeniu z 19 października 2019 roku stanowią łącznie kwotę 11122,43 złotych, zaś po szkodzie z 25 stycznia 2020 roku 34180,65 zł. Na wymienioną kwotę składają się koszty obliczone przez biegłego z zastosowaniem stawki w wysokości 110 złotych netto za 1 roboczogodzinę oraz oryginalne części zamienne sygnowane logo producenta pojazdu. Jednocześnie przypomnienia wymaga, iż koszt naprawy po szkodzie z 25 stycznia 2020 roku został ustalony w oparciu o różnicę wycenienia sumy kosztów naprawy pojazdu po obu przedmiotowych szkodach auta z kosztami naprawy pojazdu po szkodzie z 19 października 2019 roku jako kosztach, za które odpowiedzialny był ubezpieczyciel sprawcy pierwszej szkody, albowiem uszkodzenia te istniały już w momencie powstawania uszkodzeń podczas drugiej kolizji pojazdu powoda.

Mając na uwadze wypłaconą przez C. w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1839,77 złotych oraz ustalone wyżej należne stronie powodowej odszkodowanie należne powodowi po szkodzie z 19 października 2019 roku wynosiło 9282,66 zł, o czym Sąd orzekł w pkt 1 ppkt a wyroku.

Z kolei z uwagi na wypłaconą w toku postępowania przedsądowego przez (...) kwotę 10992,15 zł z tytułu uszkodzenia pojazdu po szkodzie z 25 stycznia 2020 roku i ustalone wyżej należne stronie powodowej odszkodowanie należne powodowi po tej szkodzie Sąd zasądził w punkcie 2 ppkt a wyroku od (...) na rzecz powoda kwotę 23188,50 zł.

Sąd w punktach 1 ppkt a oraz 2 ppkt b wyroku zasądził stronie powodowej zwrot kosztów związanych z wydaniem obu kosztorysów potrzebnych do dochodzenia swoich roszczeń w kwocie 400 zł. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uchwale z dnia 19 września 2019 roku (sygn. sprawy III CZP 99/18). Poszkodowanemu z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. W rozpatrywanej sprawie Sąd uznał, że dokonanie kosztorysu było niezbędne dla powoda, jako że pozwane w toku postępowania likwidacyjnego odmawiała wypłaty powodowi odszkodowania w należnej mierze, pozwalającej na właściwe przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do treści art. 14 cytowanej ustawy, pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Skoro zaś zgłoszenie szkody C. miało miejsce najpóźniej 21 listopada 2019 roku to termin na spełnienie świadczenia przez pozwaną upływał 23 grudnia 2019 roku (z uwagi na treść art 115 k.c. i upływ trzydziestodniowego terminu w sobotę) i powód miał prawo dochodzić odsetek za opóźnienie od dnia następnego, tj. od 24 grudnia 2019 roku. W zakresie szkody likwidowanej przez (...) jej zgłoszenie nastąpiło już 25 stycznia 2020 roku, a zatem wskazany wyżej termin upływał 24 lutego 2020 roku i powód miał prawo dochodzić odsetek za opóźnienie od 25 lutego 2020 roku.

Z kolei w zakresie odsetek za opóźnienie od roszczeń obejmujących koszty kalkulacji Sąd miał na względzie, iż wiadomościami poczty elektronicznej z 6 kwietnia 2020 roku powód wezwał obie pozwane do zapłaty również tej kwoty w terminie 7 dni, zaś tego samego dnia C. i (...) potwierdziły otrzymania wezwania, a zatem termin do uiszczenia tej kwoty upływał 13 kwietnia 2020 roku. Wobec powyższe odsetki za opóźnienie w tym zakresie Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwów od dnia ich wniesienia, tj. od 21 kwietnia 2020 roku.

O kosztach procesu w pkt 3 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał postępowanie w całości wobec obu pozwanych i w konsekwencji Sąd zasądził od pozwanych wszystkie poniesione przez powoda koszty.

W zakresie powództwa wytoczonego przeciwko C. powód poniósł koszt 750 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez radcę prawnego (§ 2 pkt 5 w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) – łącznie 4367 zł

W zakresie powództwa wytoczonego przeciwko (...) powód poniósł koszt 1005 zł tytułem opłaty od pozwu, 175 zł tytułem opłaty od rozszerzonego powództwo, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez radcę prawnego (§ 2 pkt 5 w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) – łącznie 4797 zł.

Nadto powód poniósł również koszt zaliczki na wynagrodzenie biegłego w wysokości 1000 zł. Mając na uwadze, iż wykonane opinie biegłego dotyczyła w równym stopniu powództw wytoczonych przeciwko obu pozwany Sąd uznał, iż winni oni zwrócić poniesione przez powoda koszty wydatkowane na opinię w częściach równych, tj. po 500 zł. Z uwagi na powyższe tytułem zwrotu kosztów procesu Sąd zasądził na rzecz powoda od C. kwotę 4867 zł, zaś od (...) kwotę 5297 zł.

Sąd na podstawie art. 84 w zw. z art. 80 u.k.s.c. zwrócił powodowi kwotę 300 złotych, zaś pozwanej (...) kwotę 117,07 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek wpłaconych przez strony.